

dagens Afdelinger viser, at det paa en meget usædvanlig Maade har været betragtet som en Sag, der blot vedkom Indenrigsministeren og Finantsministeren, om en Bestemmelse i en tidligere Lov skulde opfylbes eller ikke. Hvad for det Første angaaer den blotte Paastand, at denne Bestemmelse skulde være impraktikabel, da kan en saadan Paastand ligeoverfor en gjældende Lov, hvis Gjennemførelse det altsaa er en ligefrem Pligt for Regjeringen at fremme, ikke holde Stik, allermindst naar Gjennemførelsen aldeles ikke er forsøgt, og jeg skal kun ganske i Forbigaaende bemærke, at mig forekommer Bestemmelsen saa langt fra at være impraktikabel, at det allerede i den Tid, da jeg var Indenrigsminister, og da der naturligviis ikke kunde være Tale om at fremkomme med et Lovforslag derom, da aldeles Intet af Banen var udført, var Gjenstand for foreløbige Forhandlinger mellem Ministeren og vedkommende Departementschef og Jernbaneofficererne, hvilke Grundsætninger man hensigtsmæssig skulde lægge til Grund for Gjennemførelse af denne Lovbestemmelse, naar Tiden kom, hvilket dengang ikke var Tilfældet, da man først var ved Begyndelsen af Jernbanens Bygning; men det er aldrig faldet hverken mig eller Nogen af dem, med hvem jeg har forhandlet, ind, at det skulde beroe paa vort Godtbefindende, om Lovbestemmelsen skulde udføres, da dette ligefrem var en Pligt. Udførelsen kunde ganske vist give Anledning til forskjellig Anskuelse, men dette er ikke noget særligt for denne Bestemmelse; det har den tilfælles med mange andre. Det kan gjerne være, at den Tanke, som man foreløbig fæstede sig ved, allerede i Ministeriet vilde være undergaaet Forandring, det kan være, at det Lovforslag, hvis Fremlæggelse nu engang ved Lovgivningen var paabudt, naar det var kommet til Rigsdagen, vilde have mødt Modstand der og have undergaaet Modificationer, men alt dette er ikke noget Særligt for denne Lovbestemmelse. Derimod troer jeg, at det er temmelig exempellost at sige, at man kan dispenfere sig fra Opfyldelsen af et klart Lovbud ved at erklære det for impraktikabelt, og hertil kommer endnu, at dette Spørgsmaal — affeet fra dets Realitet — heelt igjennem, forsaavidt det staaer i Forbindelse med nærværende Lov-

forslag, er behandlet som en Affaire ubelukkende mellem Indenrigsministeren og Finantsministeren. Det er blevet udtalt, at Udførelsen af denne Lovbestemmelse havde mødt Modstand hos Indenrigsministeren, at det var lykkedes Finantsministeren at bryde denne Modstand derved, at han gjorde Opfyldelsen af dette Lovbud til en Betingelse for at give sit Samtykke til andre nye Lovforetagender; det var altsaa lykkedes Finantsministeren ved sin Holdning at bryde Indenrigsministerens Modstand, vel at mærke ikke mod et Dnsle af Finantsministeren, men mod Opfyldelsen af en gjældende Lov, en af Rigsdagen vedtagen og af Kongen stadfæstet Lovs klare Bestemmelse. Dernæst har man talt her, som om Finantsministeren havde de og de Midler ihænde til at tvinge sin Collega, Indenrigsministeren, til at gjøre Loven Fyldest, da det jo stod ham frit for — Noget, som han naturligviis nødig vilde gribe til — at modsætte sig den senere Udførelse af den nye Lov, hvis den aldrig ikke gennemførtes. Nu skal jeg, idet jeg affeer fra det første Spørgsmaal, om den gjældende Lov skal fuldblyrdes, enten Jernbanesystemet forfættedes eller ikke, og kun skal gaae ind paa Forholdet til det nu foreliggende Lovforslag, bemærke, at det ingenlunde er en Affaire mellem Indenrigsministeren og Finantsministeren alene, om dette saaledes skal ske, thi det staaer enhver af Rigsdagens Afdelinger, ethvert af Rigsdagens Medlemmer frit for, selvstændig og uafhængig af nogensomhelst Minister at reise Spørgsmaalet og foreslaae Thinget at opstille dette som Betingelse. Naar den ærede Forslagsstiller har fundet det at være den bekvemste Maade at udtale sin Overbeviisning paa, her at henvise til den hævte Finantsministers Udtalelse ved Sagens 1ste Behandling, er det kun, fordi det er en god Autoritet at have, især i dette Dieblit, og fordi det er en klar og rigtig Anskuelse, som det ærede Medlem tiltraadte, men selv om Finantsministeren Intet havde sagt, eller selv om han havde sagt lige det stik Modsatte, vilde dette dog ikke have været nogen Grund for den ærede Forslagsstiller til ikke selvstændig at opstille denne Fordring, og ligesom det altsaa er enhver Rigsdagsmands Ret, uafhængig af Spørgsmaalet om Jernbanernes Fortsættelse at